

ΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΣ

Ταξιδιώτη, ἄν πᾶς στ' Ἀνάπλι τ' ὄμορφο, καμμιά φορά,
(κοίτα! τρέμει ἡ ζωγραφιά του μὲς στοῦ κόρφου τὰ νερά),

ταξιδιώτη, στρίψε ἄπᾶνου στὸ σοκάκι τὸ στενὸ
στοῦ Παλαμηδιοῦ τὸν ἴσκιο, ποὺ φαντάζει σκοτεινὸ,

στὸ δεξιὸ τὸ καλντιρίμι πάρε τὴν ἀνηφοριά,
στάσου στὴν παλιὰ τὴ Βρύση μὲ τὰ τούρκικα ψηφιά,

καὶ χαιρέτα μου ἕνα σπῖτι ποὺ μὲ δέντρα ζώνεται
ποὺ σὲ τέσσερες κολῶνες ἄτρεμο στηλώνεται . . .

Νύχτα - μέρα ὁ λογισμὸς μου, σὰν πουλὶ νοσταλγικὸ,
στὴ σκεπὴ του τριγυρίζει μὲ κελάηδημα γλυκό,

κεῖ ποὺ ἄλλοτινὰ βογγούσαν —περιστέρια ἔρωτικά—
τὰ τραγούδια μου τὰ πρῶτα, μὲ τὰ πρῶτα μυστικά.

Ποὺ ὀλονένα πάει ἡ ψυχὴ μου κι' ἀφουγκράζεται δειλὴ
πὼς μιὰ κάσσα κατεβάζουν τρίζοντας σκαλί - σκαλί.

Κ' εἶναι ἡ Νιότη μου στὴν κάσσα, μὲ τὰ μάτια σφαλιστά,
μὲ πορτοκαλλάνθια γύρω καὶ τὰ χέρια της δετὰ . . .

Ταξιδιώτη, ἄν πᾶς στ' Ἀνάπλι, φέρτο σὰ χαιρετισμὸ
τὸ τραγούδι ἐτοῦτο πῶχει τῆς καρδιάς μου τὸ λυγμό!

ΣΤΕΦ. ΔΑΦΝΗΣ